

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 125/2022-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **S – PROGRESS, s. r. o.**, Cintorínska 30, Bratislava, IČO 35 733 829, zastúpenej obchodnou spoločnosťou JUDr. Rudolf Adamčík, advokátska kancelária, s. r. o., Liptovská 2/A, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Rudolf Adamčík, proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II č. k. 24 Cb 68/2016-500 (správne č. k. 24 Cb 68/2016-626, pozn.) z 5. februára 2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 24 Cb 68/2016-631 z 21. februára 2020 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 VObd 1/2020 z 25. februára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. mája 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 24 Cb 68/2016-500 (správne č. k. 24 Cb 68/2016-626, pozn.) z 5. februára 2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 24 Cb 68/2016-631 z 21. februára 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), ktoré navrhuje zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania. K porušeniu označeného základného práva sťažovateľky malo dôjsť i uznesením veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 VObd 1/2020 z 25. februára 2021 (ďalej len „uznesenie veľkého senátu“), ktorým bolo odmietnuté dovolanie generálneho prokurátora podané na podnet sťažovateľky.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka ako pôvodná žalobkyňa v priebehu konania vedenom na okresnom súde postúpila svoju pohľadávku a nadväzne oznámila svoj vstup do konania ako intervenient na strane žalobcu. Dôvodila majetkovým právnym záujmom, ktorý vyplýval z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej medzi ňou ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, pretože rozhodnutie vo veci jej založí buď vznik práva na doplatenie zvyšku odplaty za postúpenie pohľadávky alebo, naopak, vznik povinnosti vrátiť už vyplatenú odplatu postupníkovi.

3. Napadnutým uznesením okresný súd nepripustil vstup sťažovateľky ako intervenientky do konania. V dôvodoch rozhodnutia poukázal na to, že otázku existencie právneho záujmu intervenienta na výsledku sporu je potrebné posúdiť v závislosti od toho, či bude rozsudok záväzný subjektívne (iba medzi žalobcom a žalovaným) alebo bude záväzný aj pre intervenienta. Nadväzne skonštatoval, že sťažovateľka dostatočne neosvedčila svoj právny záujem na výsledku konania, pretože nepreukázala ani netvrdila žiaden hmotnoprávny pomer založený medzi ňou a žalobcom. Poukázala iba na ustanovenie zmluvy o postúpení pohľadávok, ktoré môže ovplyvniť vyplatenie odplaty za postúpenie pohľadávok. Taktiež zdôraznil, že sťažovateľka v spore pôvodne vystupovala ako žalobkyňa a následne uzatvorila zmluvu o postúpení pohľadávky s terajším žalobcom. Prípadný rozsudok nebude nijakým spôsobom záväzný pre intervenienta. Sťažovateľka si totiž sama dobrovoľne dohodla podmienky zmluvy o postúpení pohľadávky a jej povinnosťou bolo odovzdať žalobcovi všetky dokumenty a informácie potrebné pre súdne konanie. Neosvedčila, v čom inom tkvie jej záujem než vo vyplatení odmeny, ktorú si sama dohodla na základe zmluvnej voľnosti. Ako intervenient môže podľa názoru okresného súdu vystupovať taký subjekt, ktorý by bol rozsudkom nejakým spôsobom dotknutý, ovplyvnilo by to jeho postavenie, pričom za to nemožno považovať nenaplnenie odkladacej podmienky v zmluve.

4. Na podnet sťažovateľky podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) proti napadnutému uzneseniu dovolanie generálneho prokurátora, ktoré bolo uznesením veľkého senátu odmietnuté, pretože absentoval v danej veci podnet sporovej strany; meritórne sa vecou nezaoberal. Najvyšší súd svoj názor k problematike nastolenej generálnym prokurátorom zosumarizoval do záveru, podľa ktorého:

I. Intervenient a ani rozhodnutím súdu do sporu neprípustený intervenient nemôže s poukazom na znenie § 458 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) podať spôsobilý podnet na podanie dovolania generálneho prokurátora.

II. Podnet na podanie dovolania generálneho prokurátora v sporovom konaní podľa § 458 ods. 3 CSP môže podať výlučne strana sporu, ktorou sa rozumie len žalobca alebo žalovaný.

III. Pokiaľ napriek tomu, že intervenient nedisponuje zákonným oprávnením na podanie podnetu na podanie dovolania generálneho prokurátora, generálny prokurátor podá dovolanie podľa § 458 CSP, najvyšší súd musí takéto dovolanie ako neprípustné odmietnuť podľa § 447 písm. c) CSP v spojení s § 464 CSP bez toho, aby sa zaoberal dôvodmi uvádzanými generálnym prokurátorom, keďže nie je splnený nevyhnutný predpoklad na podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je existencia podnetu strany sporu na jeho podanie.

II. Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka vo svojej veľmi stručne koncipovanej ústavnej sťažnosti zotrváva na názore, že by mala mať postavenie intervenienta v spore na strane žalobcu, pretože rozhodnutie vo veci bude mať pre ňu významný vplyv, a to na jej práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva.

6. Za nesprávny považuje sťažovateľka reštriktívny výklad veľkého senátu v otázke možnosti podať podnet na podanie dovolania generálnemu prokurátorovi. Podľa jej názoru bolo namieste uprednostniť materiálne právo, t. j. právo intervenienta na účinnú ochranu jeho oprávnených záujmov pred rigidným, čisto jazykovým výkladom § 428 ods. 3 CSP (zrejme správne 458 ods. 3 CSP, pozn.). Uznesením veľkého senátu preto podľa tvrdenia sťažovateľky bolo porušené jej základné právo na spravodlivý proces, a to „*odopretím práva iniciatívy mimoriadneho dovolacieho konania proti zjavne arbitrárnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým jej bolo popreté právo na účinné hájenie svojich oprávnených záujmov na žalujúcej strane*“.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej základného práva na súdnu ochranu napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým nebol pripustený jej vstup do konania ako intervenienta na strane žalobcu, ako aj uznesením veľkého senátu najvyššieho súdu, ktorý odmietol dovolanie generálneho prokurátora podaného na podnet sťažovateľky.

III.1. K včasnosti podania ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd sa musel v prvom rade zaoberať otázkou včasnosti podania ústavnej sťažnosti vzťahujúcej sa k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu ako jednou z procesných podmienok prípustnosti ústavnej sťažnosti v tejto časti. Podstatným v tomto smere je fakt, že skôr podaná ústavná sťažnosť sťažovateľky podaná proti napadnutému uzneseniu okresného súdu bola ústavným súdom vyhodnotená ako podaná predčasne, a ako taká bola odmietnutá pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu podania dovolania generálnym prokurátorom (III. ÚS 308/2020, bod 14). Keďže (až) výsledkom napadnutého uznesenia veľkého senátu bol záver, že podnet na podanie dovolania generálnemu prokurátorovi môže podať iba strana sporu, nie intervenient, resp. neprípustený intervenient, a proti napadnutému uzneseniu okresnému súdu niet možnosti uplatnenia iného prostriedku nápravy, zostala sťažovateľke na ochranu jej práv k dispozícii iba ústavná sťažnosť. Zohľadniac tieto súvislosti, ústavný súd mohol vychádzať zo znenia § 124 štvrtej vety zákona o ústavnom súde a považovať dvojmesačnú lehotu na podanie ústavnej sťažnosti v danej veci za zachovanú doručením uznesenia veľkého senátu (9. marca 2021).

III.2. K náležitostiam ústavnej sťažnosti

9. Nadväzne, aby bolo možné pristúpiť k predbežnému prerokovaniu ústavnej sťažnosti, musel ústavný súd ustáliť, čo je jej predmetom. Ústavný súd je totiž podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom tohto návrhu, teda tou časťou ústavnej sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany, a to iba vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v záhlaví ústavnej sťažnosti i v sťažnostnom petite označila za porušovateľov jej základného práva okresný súd a najvyšší súd, pričom k zásahu do jej práva malo dôjsť nimi vydanými rozhodnutiami.

10. Ústavný súd zdôrazňuje, že uplatnenie jeho právomoci je viazané nielen na splnenie formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale aj jej náležitostí obsahových (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 39 ods. 3 a 4, § 43 zákona o ústavnom súde), ktoré musí spĺňať každý návrh na začatie konania, o to viac ústavná sťažnosť (§ 123 zákona o ústavnom súde). Odôvodnenie ústavnej sťažnosti je podstatnou (osobitnou) náležitosťou ústavnej sťažnosti, a od jeho kvality sa v zásade odvíja možnosť prieskumu ústavného súdu. Preto musia dôvody ústavnej sťažnosti korešpondovať s jednotlivými namietanými porušeniami základných práv alebo slobôd. Súčasne je potrebné uviesť, že účelom obligatórneho zastúpenia advokátom v konaní o ústavnej sťažnosti je zabezpečiť zrozumiteľné skutkové a právne vymedzenie namietaného porušenia ústavných práv sťažovateľa v podobe náležitej argumentácie.

11. Prihliadajúc na už uvedené, ústavný súd konštatuje, že aj keď je sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpená, jej ústavná sťažnosť neobsahuje žiadnu ústavnoprávne relevantnú argumentáciu týkajúcu sa namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu a uznesením veľkého senátu najvyššieho súdu. Ústavná sťažnosť je v zásade iba nesúhlasom sťažovateľky s napadnutými rozhodnutiami, bez akejkoľvek zrozumiteľnej ústavnoprávnej argumentácie spochybňujúcej správnosť záverov v nich uvedených. Sťažovateľka tak úplne rezignovala na odbornú polemiku s napadnutými rozhodnutiami, ktoré sa svojimi dôsledkami mali dotýkať jej záujmov. Ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemá *ex offio* prieskumnú právomoc, t. j. nemá oprávnenie bez námietky sťažovateľa *en bloc* preskúmať napádané rozhodnutie a iniciatívne vyhľadávať prípadné ústavne neudržateľné pochybenia. Inými slovami, tvrdenie sťažovateľa bez jeho konkretizácie v interakcii s napádaným rozhodnutím nepostačuje na meritórne konštatovanie o porušení sťažovateľom označených práv a slobôd (I. ÚS 245/2018). Z tohto dôvodu ústavná sťažnosť sťažovateľky nespĺňa všeobecnú zákonom predpísanú náležitosť odôvodnenia návrhu podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde a osobitnú náležitosť ústavnej sťažnosti ustanovenú v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

12. Ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 123) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Úplnú absenciu podstatnej náležitosti ústavnej sťažnosti nemožno odstrániť výzvou na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (II. ÚS 102/2019, I. ÚS 185/2021). To všetko vedie ústavný súd k záveru o nutnosti odmietnuť ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

III.3. Posúdenie sťažnostných námietok proti napadnutým rozhodnutiam

13. Napriek tomu ústavný súd pri maximálnej snahe vyhnúť sa prílišnému formálnemu prístupu k svojmu prieskumu a uprednostniť prístup materiálny, napokon predsa len vyvodil z obsahu ústavnej sťažnosti, že sťažovateľka okresnému súdu vyčíta nesprávne právne posúdenie veci a rozhodnutie veľkého senátu najvyššieho súdu podrobuje kritike, pretože uplatnil reštriktívny výklad § 428 ods. 3 CSP (správne § 458 ods. 3 CSP, pozn.) pri riešení otázky prípustnosti dovolania generálneho prokurátora podaného na základe podnetu intervenienta, resp. subjektu, ktorého vstup do konania ako intervenienta nebol pripustený rozhodnutím súdu.

14. S ohľadom na takto vyvedenú argumentáciu sťažovateľky, ktorá spočíva výlučne v nesúhlase s napadnutými rozhodnutiami, ústavný súd opätovne pripomína, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

15. Po preskúmaní napadnutého uznesenia okresného súdu, ktorého podstata je zhrnutá v rámci bodu 3 tohto uznesenia, ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa argumentáciou sťažovateľky týkajúcou sa ne/pripustenia jej vstupu do konania ako intervenientky zaoberal a riadne sa s ňou v rámci odôvodnenia svojho uznesenia vysporiadal. Okresný súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo vstup sťažovateľky do konania ako intervenientky nepripustil, keď zdôraznil nedostatočné osvedčenie jej právneho záujmu na výsledku sporu, ktoré bolo odvodzované iba od podmienok vyplatenia odplaty za postúpenie pohľadávky, a preto nemožno napadnuté uznesenie okresného súdu považovať za svojvoľné či arbitrárne. Samotný nesúhlas sťažovateľky s obsahom napadnutého uznesenia ešte nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor okresného súdu svojím vlastným, a to obzvlášť v prípade, ak sťažovateľka zásah do jej práv (okrem svojho nesúhlasu) žiadnym ústavnoprávne relevantným spôsobom neodôvodnila.

16. Preto ústavný súd (nad rámec rozhodnutia o odmietnutí ústavnej sťažnosti z procesných dôvodov) konštatuje, že aj pri vecnom posúdení by musel ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

17. Rovnaký záver bolo možné urobiť aj vo vzťahu k napadnutému uzneseniu veľkého senátu, ktorého predmetom bolo riešenie otázky prípustnosti dovolania generálneho prokurátora podaného na základe podnetu intervenienta, resp. subjektu, ktorého vstup do konania ako intervenienta nebol pripustený rozhodnutím súdu.

18. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 593/2017). Úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať.

19. Relevantnou právnou úpravou, ktorou sa najvyšší súd v danej veci zaoberal, bol § 458 ods. 1, 2 a 3 CSP, v zmysle ktorého proti právoplatnému rozhodnutiu súdu je prípustné dovolanie generálneho prokurátora, ak to vyžaduje ochrana práv a túto ochranu nemožno v čase podania dovolania generálneho prokurátora dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. Dovolanie generálneho prokurátora je prípustné iba za predpokladu, že právoplatné rozhodnutie súdu porušuje právo na spravodlivý proces alebo trpí vadami, ktoré majú za následok závažné porušenie práva spočívajúce v právnych záveroch, ktoré sú svojvoľné alebo neudržateľné a ak potreba zrušiť rozhodnutie prevyšuje nad záujmom zachovania jeho nezmeniteľnosti a nad princípom právnej istoty. Generálny prokurátor podá dovolanie iba na základe podnetu strany.

20. Veľký senát najvyššieho súdu v napadnutom uznesení najskôr podrobne poukázal a rozobral judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ústavného súdu, ako aj vlastnú judikatúru týkajúcu sa dovolania, resp. dovolania podaného generálnym prokurátorom, a zdôraznil podstatné právne závery, ktoré vyplývajú z rozhodovacej činnosti týchto súdnych orgánov. Následne uviedol, že rozhodnutia súdov by mimo odvolacieho konania mali podliehať ďalšiemu súdному prieskumu len výnimočne, zásadne je potrebné rešpektovať princíp právnej istoty. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nemá byť skrytým odvolaním a existencia dvoch právnych názorov na predmet konania nie je dôvodom na zrušenie právoplatného rozhodnutia. Podmienky, za ktorých možno prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatných rozhodnutí, je potrebné vykladať reštriktívne. V prípade dovolania podaného iným subjektom, ako je strana sporu (napr. generálnym prokurátorom), je reštriktívny výklad viac opodstatnený, a to pre súvis s princípom právnej istoty a princípom rovnosti strán.

20.1 Nadväzne s poukazom na relevantnú právnú úpravu (§ 458 ods. 3 CSP v spojení s § 60 CSP a čl. 3 ods. 2 CSP) uviedol, že intervenient, ako aj súdom neprípustený intervenient je subjektom odlišným od strán sporu, a teda Civilný sporový poriadok mu neumožňuje podať spôsobilý podnet na podanie dovolania generálneho prokurátora, a v prípade jeho podania generálnym prokurátorom

na základe podnetu podaného takýmto subjektom nie je splnená jedna zo základných podmienok prípustnosti tohto opravného prostriedku. Podmienky prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov stanovuje zákon a dovolací súd ich nemôže v jednotlivých veciach rozširovať (čl. 2 ods. 2 ústavy). V tejto súvislosti najvyšší súd porovnal znenie predošlej právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 (Občiansky súdny poriadok), v zmysle ktorej podnet na podanie mimoriadneho dovolania mohol podať účastník konania, osoba dotknutá rozhodnutím súdu alebo osoba poškodená rozhodnutím súdu, so znením Civilného sporového poriadku, ktoré toto oprávnenie priznáva len strane sporu. Súčasne poukázal na širší okruh subjektov oprávnených podať podnet obsiahnutý v mimosporových konaniach. Napokon sa dôsledne venoval systematike Civilného sporového poriadku a právnej úprave jednotlivých opravných prostriedkov vrátane subjektov oprávnených na ich podanie (odvolanie, žaloba na obnovu konania, dovolanie, podnet na podanie dovolania generálneho prokurátora), s tým záverom, že v prípade každého opravného prostriedku právna úprava jednoznačne definuje subjekty oprávnené na jeho podanie. Ak má oprávnenie podať opravný prostriedok iný subjekt ako sporová strana, zákon tento subjekt jednoznačne vymedzuje, a to súčasne s podmienkami, za ktorých môže tento opravný prostriedok podať.

20.2 Veľký senát najvyššieho súdu upriamil pozornosť tiež na to, že v prípade mimoriadnych opravných prostriedkov je okruh subjektov oprávnených na ich podanie užší než v prípade odvolania ako riadneho opravného prostriedku. Zužovanie okruhu oprávnených subjektov preto možno v prípade absencie zákonného oprávnenia vzťahovať aj na subjekty, ktoré môžu podať spôsobilý podnet na podanie dovolania generálneho prokurátora. Ak zákon jednoznačne priznáva oprávnenie podať takto podnet len strane, nemožno mlčanie zákona v prípade iných subjektov vykladať inak ako tak, že tieto subjekty predmetné oprávnenie nemajú. Pokiaľ zákon nepokrýva určité situácie, nezakladá to oprávnenie dovolacieho súdu, aby postupom podľa čl. 4 ods. 2 CSP rozširoval alebo inak upravoval podmienky dovolacieho konania a subjekty, ktorým by patrilo oprávnenie domáhať sa uskutočnenia meritórneho dovolacieho prieskumu. Opačný postup by priznal procesnému úkonu tie dôsledky, ktoré zákon s takýmto prejavom nespája a dovolací súd by konal v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy.

21. Ústavný súd konštatuje, že právne závery najvyššieho súdu opierajúce sa o aplikáciu relevantnej právnej úpravy Civilného sporového poriadku, ako aj bohatej judikatúry EŠLP nie sú výsledkom svojvôle. Ústavný súd nezistil, že by výklad a právne závery najvyššieho súdu boli zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Niet žiadneho relevantného dôvodu na prehodnocovanie záverov uznesenia veľkého senátu najvyššieho súdu v danej veci, keďže ani sťažovateľka neponúkla v tejto súvislosti žiadne argumenty, ktoré by mohli spochybniť jeho ústavnú udržateľnosť.

22. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že napadnuté uznesenie veľkého senátu najvyššieho súdu (v okolnostiach danej veci spočívajúcich v chýbajúcej argumentácii sťažovateľky) v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju bolo možné odmietnuť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

23. Pretože ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. marca 2022

Miloš Maďar
predseda senátu